

תילבושת ערב שחורה מצירוף של גזוזות-אצבע. את התמונה המרהיבה משלימות נעליים שחורות על עקב גבוה. אומרת אורלי: "כשאני עולה על עקבים, אני מתנהגת ומדברת אחרת."

משכחינה חברתית עוד לא כליכך מצאתי את עצמי. כן, יש גברים, זה טבעי, אבל הם לא עומדים בתור. נראה לי שהסיפור עם דון יצר איוה מרחק ביני ובינם. הכרתי מישהו, הייתי מעוניינת, וחשבתי שגם הוא מעוניין, אבל הוא נרתע, לקח צעד אחורנית. אולי בגלל אירצון להתמודד עם הסיפור שלי. לא כל גבר יכול לקבל את המיטען הזה, ללכת עם מישהו שהיתה איכשהו ידועה, חוץ מזה אני לא מוכנה, למשל, להוריד מהקיר את התקליט או את התמונה של דון, ויש כאלה שזה עלול להפריע להם. "הייתי רוצה להכיר מישהו אחר. השואות אני לא עושה. אין מישהו שיכול להיות כמו, ואין לי בעיה עם זה. לכל אחד יש משהו אחר להציע. לגבי דון — עד כמה שידוע לי הוא לא יוצא כרגע עם אף אחת, הוא לא אדם שצריך אנשים סביבו, והוא לא מתפשר. הוא חכם מאוד. מחפש את השלמות. כנראה שמצא בי את השלמות. הרי הוא רצה להתחתן איתי."

★ "צריך למצוא פרטנר מתאים!"

אורלי ניצבת מול המצלמה כ"ארגומית מנוסה, עושה את הפוזות הנכונות, אבל טוענת בצניעות שהיא לא חושבת שהיא פטווגנית במיוחד. אך מכיוון שהיא תיכננה את הבגד, היא מרגישה אותו ויודעת איך להצטלם איתו. בניוירוק ביקש ממנה צלם אופנה לדגמן למענו עבור קטלוג, אבל זה לא היה מוצלח. לדבריה, היא עמדה מולו, קפואה, והוא שלח אותה הביתה, להתאמן מול הראי. לא מעניין אותה במיוחד להיות דוגמנית, אבל אילו היו מציעים לה, היתה מסכימה. בשביל הכסף, כי "לימודים זה סיפור יקר". בעוד חמישים שנים היא רואה את עצמה נשואה לגבר ישראלי, מטפחת בית חם ומגדלת ילדים. "אני מקווה שאוכל למזג בין שני העולמות, ושתייה לי פינה שקטה אחרי יום עבודה ארוך", היא אומרת, "אלמר להיות אשת קאריירה. את הרי לא יכולה לשבת בבית וגם להיות אופנאית מצליחה. צריך להתרוצץ כל שעות היום והלילה, להראות את היצירות שלך, להיות במקומות הנכונים, לעיין בעיתוני-אופנה זרים ולקבל השראה. אני יודעת שקארירה זה עולם קר, אכזר, בלי שורשים. היום פה, מחר שם. לכן, כדי ליצור שלימות בחיים, צריך למצוא את הפרטנר המתאים. גבר שעושה משהו עם החיים שלו, גבר שיש לו עולם משלו."

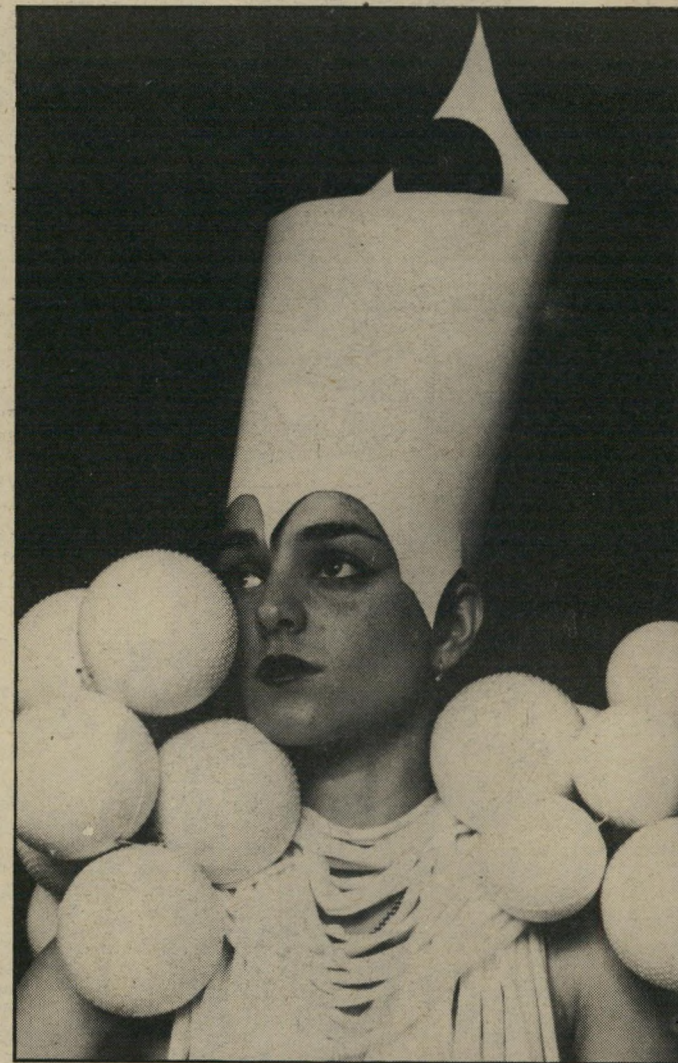
תקליט הזהב של דון מקשט את הקיר בחדרה של אורלי (למעלה) מעל למסיכה). באמריקה סרגה ומכרה סוודרים. עם שובה ארצה עבדה אצל האופנאי גדעון אוברזון.

נעמי רון

אופנה, אמר לה, "גם אם היא כתחילת הדרך, זקוקה לחשיפה". פניה מאופרות בעדינות. "לדעתי, או שיש לך מה להראות, או שאין לך, והאיפור לא כליכך משנה". היא אומרת, "שמתילב שככל שאני מעמיסה צבעים על הפנים, זה מתקרב לליכלוך". במגירות הארון חדרה מונחים כל צבעי ותכשירי האיפור האפשריים, כמעט ללא שימוש. גבות עיניה עבות, לא מרוטות. ציפורני ידיה מטופחות, ארוכות, משוחות בלאכה אדומה. שלושה עגילים על האוזן השמאלית. אחר על הימנית. צבע השיערה המקורי הוא בלונד כהה. לכבוד פורים רצתה שינוי וצבעה לג'ינג'י. "זה קיצוני, זה לא אני", היא אומרת, "אני חוזרת לבלונד".

היא רונית, 48 קילו בסדר-הכל. מאלה שלפעמים שוכחות לאכול מרוב ריצות ועיסוקים. כשהיא נתקפת בסחרחרות, היא נזכרת שבעצם היא רעבה. החדר הקטן שלה עמוס בעצצים, בובות, קישוטים, כלי-חריטה, כובעי-

לח"ל. לא אהבתי את האונירה. מצחיק להתחרות על יופי. לא צריך לקבל אישורים, או שיש, או שאין". הצלמת מנסה לשדל אותה להצטלם במיכנסיים קצרים או בכגריים ונתקלת בהתנגדות שקטה, אבל עקשנית. אין שום צ'אנס. הבחורה לא אוהבת לחשוף את עצמה. מעדיפה בגדים נוחים, הגדולים עליה בכמה מיספרים, שמלות ארוכות עד הקרסול, חולצות ללא מחשוף. על נטייתה לאופנה היא מספרת: "זה התחיל אצלי מתוך רצון ליצור בגדים ואבזורים יקרים שאותם רציתי, אבל מחירם לא הצדיק את ההוצאה. היתה מכונת-תפירה בבית, ומגיל 10 למדתי בעצמי להשתמש בה. הייתי יושבת לידה יחפה, וחוטפת מכות חשמל. לפעמים תפיתי כטעות את האצבעות שלי, ולפעמים את שרוול הבגד שאותו לבשתי. עיצוב-אופנה זה אצלי לא סתם עניין של מיקצוע, אלא יותר כמו מחלה. אני נאבקת עם זה. יש קשיים. כשזה גרוע, זה גרוע, אבל אם זה טוב, אין טוב מזה."

"שימלת הכלה שלי" מתבדחת אורלי, אבל קודם צריך למצוא חתן. בבוא העת היא תעדיף שימלת-כלולות לבנה, פשוטה וארוכה יותר.

את כל כנריה היא מעצבת ותופרת או סורגת בעצמה. גם את האבזורים. כבית-הספר היא מנסה להיות כמו האחרים. הרי לא כולם שם הספיקו לטייל בעולם כמות, לעבור את החוויות המרתקות שהיא עברה. היא כשהיא נשאלת אם מקנאים בה, היא מרגישה לא בנוה. "לא יודעת", היא אומרת, "בהתחלה הייתי סגורה יותר. אני נוטה, בדרך-כלל, לשמור דיס טאנס. כשאתה מסתובב בעולם ומכיר הרבה אנשים, אתה לומד להיות זהיר, לברוק יותר לפני מי אתה נפתח. אולי זה גם עניין של אופי. ככל אופן, כבית-הספר אני לא החברה של דון. אני אורלי, שלומרת אופנה, ואני שמחה שזה ככה. רק בצורה כזאת אוכל להגיע לאמת, לראות כמה אני שווה, בזכות עצמי".

לבר על קולב, ציורים יפאניים, פוסטרים ממוסגרים, תמונות כסיגנון עתיק, המון תקליטים וקסטות. תקליט זהב ממוסגר של דון, תמונה אחת שלו, תמונה אחת שלה. כיוויית-חורה, שולחן-עבודה עם הרבה עפרונות וצבעים. הכל בטוביטעם ובענווה. הטלפון מצלצל מדי פעם. היא אפילו לא טורחת לענות, כדי לא לקטוע את השיחה. "מי שרוצה אותך כאמת יצלצל עוד פעם", היא אומרת בביטחון של אחת-שרוצים-אותה, "אני לא אוהבת לדבר עם מישהו בחוסר סבלנות ובקוצר-רוח". היא לא אוהבת להיזכר בזה, ובוודאי שלא לספר על זה, אבל בגיל 16 היא ניגשה לתחרות-יופי. היא הצטלמה בכגריים, אבל שום כוח בעולם לא יגרום לה למסור את התמונה, כיום, לפייסום. "הסיפור ההוא, של התחרות, לא מתאים לי ולא שייך לי", היא אומרת, "ניגשתי, כי חשבתי שאסע

לדבריה אין לה כל סיבה, וגם לא אמצעים, לגור לבדה, וטוב לה בבית. היא חוששת שאדם הגר לבר